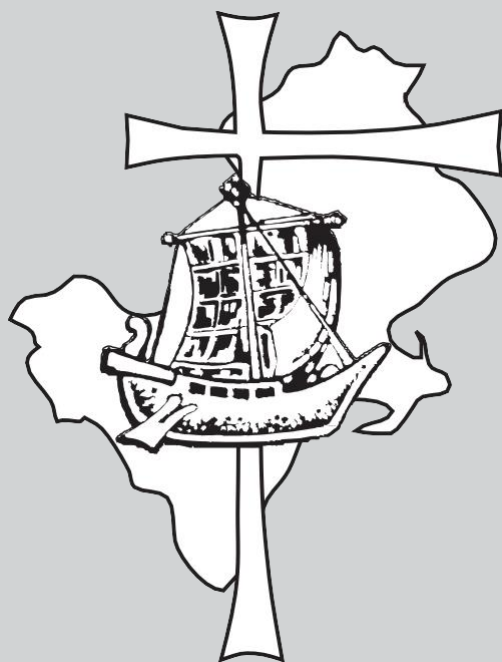
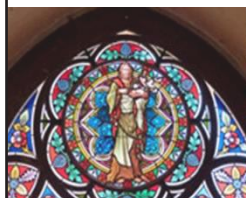

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

MARÇ 2023

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

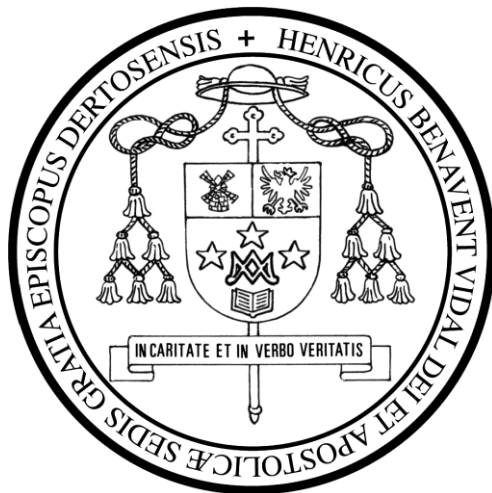
**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butlletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLXI - TOM CXLI

Març 2023

Núm. 3

Al Tabor reconeixem el Fill estimat del Pare Déu

(PARAULES DE VIDA – 5- març- 2023)

Tant l'evangelista Mateu com els altres sinòptics (Mc i Lc) situen l'episodi de la Transfiguració de Jesús després del primer anunci de la seva Passió, mort i resurrecció. Testimonis d'aquesta experiència singular son *Pere, Jaume i Joan*, els tres més destacats opositors al camí de Creu anunciat per Jesús.

La condició humana tendeix a pensar erròniament que, on hi hagi presència viva de Déu, ha d'haver-hi també camí feliç sense dificultats ni creus.

D'aquest error conceptual se'n deriven moltes crisis de fe.

La dificultat és evident: qui pot reconèixer el Messies de Déu i Salvador en un *home menyspreat, semblant a aquells que ens repugna de mirar* (Is 53,3), condemnat al suplici ignominiós de la creu? En són mostra els mateixos Apòstols. Quan Jesús anuncia per primer cop la seva Passió, *Pere es posà a renyar-lo dient "A tu això no et passarà"* (16,21). Semblantment, després del tercer anunci de la Passió, la mare de *Jaume i Joan* demanarà pels seus fills *que seguin un a la dreta i l'altre a l'esquerra del Regne* (20,21)

Tenint present tot això *Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué dalt una muntanya alta* -lloc de màxima proximitat al cel, morada de Déu- *i es transfigurà davant d'ells*. La tradició, ja des de sant Ciril de Jerusalem i sant Jeroni (s. IV-V), indica el Tabor com a lloc de la Transfiguració.

La condició divina de Jesús restava com amagada pel Misteri de l'Encarnació: en la seva vida ordinària pels camins de Galilea de cap manera ho semblava que fos el Fill Unigènit de Déu.

La finalitat del do de la Transfiguració era encoratjar uns deixebles reacis a confiar en el Crucificat des d'una experiència puntual que els fes veure clar que el qui veuran ultratjat és de debò el Fill estimat del Pare Déu.

La Transfiguració anticipa l'estat gloriós del Ressuscitat amb la mateixa *glòria* que, *després de la Passió i durant quaranta dies* (Ac 1,3), als apòstols *els donà proves de que era viu*.

L'experiència *dalt una muntanya alta* evidentment els fou gratificant, com ho és sempre tota autèntica experiència de Déu. Per això amb raó *Pere va dir a Jesús: "Que n'estem de bé aquí dalt"*. Déu no fa cas a la proposta de quedar-ser al Tabor amb les tres cabanes. L'altruisme benivolent de la iniciativa de Pere no deixa de ser renúncia al camí de Salvació previst per Déu que Jesús està disposat a seguir fidelment.

Perquè el to gratificant de l'experiència ocasional no pot fer perdre de vista la seva finalitat, ben marcada per la *veu* des del núvol lluminós amb què el Pare Déu proclama: *Aquest es el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut*. repetint la proclamació en la teofania del Baptisme (3,17), però afegint ara: *Escolteu-lo*. Feu-li cas sobretot quan anuncia un camí de Creu per arribar a la glòria, i no feu cas de veus que proposen allunyar-se del camí de la Creu.

En nom del Tabor no podem defugir el camí cap a Jerusalem que és l'autèntica meta amb la Passió, Mort, Resurrecció i Ascensió, que donen pas a l'efusió abundant de l'Esperit a Pentecosta.

La gratificant experiència del Tabor no pot esdevenir situació permanent: cal baixar a peu de terra. L'experiència transfiguradora del Tabor ens és absolutament necessària per a seguir de debò el camí de Jesús. Especialment l'Eucaristia dominical, però també els Grups d'Oració i d'Adoració Eucarística, o de Lectio Divina, les Reunions d'Equip Apostòlic, les activitats de caritat i acció social, i tantes realitats eclesials a les nostres Parròquies han d'esdevenir experiències vives de transfiguració.

En definitiva, preguem com repetim avui al Salm Responsorial: *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai. Aquesta és l'esperança que posem en Vós.*

José-Luis Arín Roig
Administrador Diocesà

Diàleg de Jesús amb la dona samaritana (PARAULES DE VIDA – 12- març- 2023)

Durant tres diumenges consecutius proclamem amb l'evangelista Joan tres diàlegs de Jesús amb tres interlocutors diferents que mostraran aspectes diversos d'un itinerari catequètic de creixement. El d'avui s'estructura sobre dos diàlegs de Jesús amb la dona samaritana i amb els deixebles.

Amb la caiguda del Regne del Nord el 722 a.C. a mans de Sennaquerib d'Assiria, hi arriben molts estrangers d'altra cultura i religió; Samaria esdevé un poble ètnicament barrejat i molt hostil al Regne del Sud. Accepten només la primera part de la Revelació bíblica -el Pentateuc samarità-, amb cisma fratern que esclata fort quan el 538 a.C. els jueus tornen de l'exili babilònic.

El relat comença dient que *Jesús*, situat a Enon on batejava (3,23), *havia de travessar Samaria*: de fet els jueus, per anar de Judea a Galilea, evitaven territori samarità anant per la vall del riu Jordà. La necessitat era més aviat teològica: Jesús, el Messies, *havia de travessar Samaria* per exigències de la seva voluntat salvífica universal.

Jesús enceta el diàleg demanant a la samaritana: *Dona'm aigua*; petició que provoca reacció d'estranyesa per la hostilitat entre samaritans i jueus. Però Jesús busca molt més que *aigua*; no li importa no rebre aigua si rep d'ella l'escolta a la seva paraula i l'obertura del seu cor.

Jesús i la samaritana superen el fet històric que *els jueus no es fan amb els samaritans: els deixebles sí s'estranyen de què Jesús parlés amb una dona.*

Llavors Jesús dona un pas més endavant en la seva interpel·lació: *Ves a cridar el teu marit i torna.* El diàleg entra així en l'esfera personal. *La dona li contesta: No en tinc de marit.* La resposta de Jesús dona la clau simbòlica de l'expressió: *Fas bé de dir que no en tens. N'has tingut cinc i el que ara tens no és el teu marit.* La simbologia dels *cinc marits* insinua els déus pagans introduïts a Samaria, en abandonar l'autèntic *marit/senyor*, el Déu de Jacob.

Per això diu Jesús que els samaritans *adoreu "allò" que no coneixeu* per haver desconnectat del Déu de Jacob que segueix parlant.

Sabent-se interpel·lada, la samaritana busca l'evasió plantejant on hem d'adorar Deu? Jesús no es deixa embolicar i afirma solemnement que *els autèntics adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat.*

La clau definitiva de tota la Revelació és el fet que *la salvació està venint dels jueus.* La realitat històrica de l'obra salvadora de Déu està tenint ara el seu moment culminant amb Jesús de Natzaret.

Algú de qui al llarg del diàleg catequètic es va mostrant progressivament la seva autèntica identitat a través de les diverses opinions i interrogants que Ell mateix desvetlla en els qui se li acosten: un *jueu*, un *més gran que Jacob?*, un *capaç de fer signes meravellosos*, un *profeta*, el *Messies escatològic*, l'*Enviat del Pare*, el *Salvador del món.*

La samaritana, gradualment portada per la seva obertura dialogant amb Jesús, *se'n va anar al poble a dir a la gent: Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No deu ser el Messies?* Aquest interrogant d'obertura al Misteri de Jesús aconsegueix que *molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona.*

El dinamisme del testimoniatge seguirà mostrant la seva força.

Davant els deixebles que li pregunten: *"Rabí, menja!"*, Jesús aclareix que *el meu aliment és fer la voluntat del Pare.*

Fidel a la seva missió, *Jesús s'hi va quedar dos dies amb ells fins al punt que per la paraula d'Ell mateix encara molts més van creure i deien a la dona: Ara ja no creiem pel que tu dius. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest es realment el Salvador del món.*

Aquesta és l'etapa definitiva de tot autèntic creixement en la fe: l'escolta dels germans que testimonien la seva fe ens ha de dur a la personal escolta orant del mateix Jesús.

José-Luis Arín Roig
Administrador Diocesà

Necessitem bons sacerdots *(PARAULES DE VIDA – 19- març- 2023)*

Els Grups Sinodals de les nostres Parròquies i el mateix Document Diocesà de Síntesi feien patent la crítica a moltes actituds clericals gens afavoridores de vitalitat eclesial. També el Document de Treball per a l'Etapa Continental recull i destaca aquestes mancances.

Aquesta crítica l'hem d'assumir de manera semblant a l'Acte Penitencial en la Missa: abans de Celebrar l'Eucaristia, ens cal reconèixer els nostres pecats.

Només reconeixent-nos pecadors, davant Déu i els germans, estarem en condicions d'escoltar Déu que ens parla, d'oferir-li el do d'un cor obert als germans, i de rebre'l com l'Aliment diví per a la nostra vida cristiana.

A continuació ja podem humilment proclamar que l'Església de Crist no es pot construir sense el Ministeri presbiteral dels qui, cridats pel Senyor, *porten aquest tresor en gerres de terrissa* (2Cor 4,7).

Sabedors de què tan greu error és creure que la persona del prevere és el tresor, com oblidar que en les seves mans Déu diposita tresors de gràcia a favor de tots els fidels.

Necessitem sacerdots que siguin ministres de comunió eclesial i motor de sinodalitat en les seves Comunitats afavorint la participació activa dels religiosos/es i laics/laiques, cadascú amb els carismes rebuts en el Baptisme.

Necessitem sacerdots que, ben arrelats en la sana i santa Tradició viva de l'Església visquin oberts al nou alè de l'Esperit.

Necessitem sacerdots que, des de la seva humilitat personal, sàpiguen atreure joves a fer l'opció pel Sacerdocí Ministerial: *Aixeca't i posa't en camí.*

Necessitem sacerdots amb el carisma de la fortalesa que, enmig d'un ambient cada dia més descaradament hostil, transmetin amb pau el testimoniatge feliç de què val la pena dedicar la vida a la causa de Crist.

Perquè l'Església diocesana de Tortosa rebi de Déu amb generositat el regal immens (i urgentment necessari) de vocacions sacerdotals, ens cal activar una veritable campanya diocesana de pregària: pregària per la santedat dels ja constituïts en Ministres de Crist i sobretot per l'obertura de cor en joves i adults que puguin ser cridats pel Senyor.

Aquesta campanya de pregària vocacional ha d'anar animada per l'exemple dels mossens veterans testimoniant que paga la pena gastar la vida per Déu i pels germans, així com també per la incorporació dels nous preveres a la diocesaneïtat del Poble de Déu que peregrina a la Porció de l'Església local.

Sense que hi manqui una agraïda pregària pels sacerdots exemplars que sens dubte han marcat positivament la vida de tants homes i dones.

Avui en dia la societat no sent necessitat del Ministeri sacerdotal. Li passa com al cec de naixement de l'evangeli d'avui que certament no demana ser guarit de la ceguesa perquè no pot desitjar ni demanar allò que desconeix per complet: la visió.

Així com Jesús dona al cec de naixement el que no demanava ni en sentia necessitat, també l'Església ha de seguir oferint al món el testimoniatge engrescador d'uns homes que dediquen per complet la

seva vida al servei de Déu i dels germans. Més enllà de mesurar si la societat que ens envolta valora o no aquesta opció de vida.

Tots els netejats a l'estany de Siloè (que vol dir l'Enviat), és a dir, tots els batejats i incorporats a Crist, som cridats a viure com els qui són de la Llum tenint en compte que els fruits que neixen de la Llum són tota mena de bonat, de justícia i de veritat.

Pel futur de la nostra Església diocesana confiem plenament en Déu que veu el fons del cor, a diferència de l'home que veu només l'aspecte exterior.

Que sant Josep ens hi ajudi.

José-Luis Arín Roig
Administrador Diocesà

Jo crec que Tu ets el Messies, el Fill de Déu (PARAULES DE VIDA – 26- març- 2023)

La visió profètica dels *ossos secs* expressa clarament la situació dels exiliats que veuen proper el seu extermini (Ez 33,10s). La interpel·lació que el Senyor fa a Ezequiel (*Podran reviure aquests ossos?* 37,3), només pot tenir una resposta en clau humana: No!

La única font d'esperança és l'amor fidel del Senyor al seu Poble.

El Senyor Déu digué: "Ossos, Jo us infondré esperit i recobrareu la vida".

El resultat de l'acció amorosa de Déu serà múltiple: *Obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir; llavors sabreu que Jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida.* Perquè en el pla de Déu el càstig de l'exili a Babilònia (592-538 a.C.) no era definitiu sinó purificador.

Situació semblant és la de *Llàtzer, aquell a qui Jesús estima, que estava malalt i, quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que era al sepulcre.*

De *Llàtzer* només sabem que les seves germanes envien a dir a Jesús: "*Senyor, aquell qui estimes està malalt*". I també que Jesús, assabentat de la notícia, *es va quedar encara dos dies al lloc on era, no per desinterès envers el seu amic malalt (A Jesús se li negaren els ulls i els jueus deien "Mireu com l'estimava")* sinó perquè la malaltia serà ocasió *per a donar glòria a Déu i perquè hi cregueu.*

Però l'atenció del relat recau en el diàleg de Jesús amb Marta a qui *Jesús diu: "El teu germà ressuscitarà"*. El text empra el mateix verb per la Resurrecció de Jesús que pel cas de *Llàtzer*, el fill de la viuda de Naïm o la filla de Jaire, que són retornats a la vida d'abans. Cal, doncs, un llenguatge diferent per a realitats tan diverses: ser retornats per un temps a la mateixa vida terrena d'abans i ressuscitar a una vida totalment nova.

Jesús retarda la seva anada, dient que la malaltia de *Llàtzer* serà ocasió perquè Déu es manifesti.

Davant la mort ja consumada del seu germà, *Marta diu: Si haguessis estat aquí, Senyor, no s'hauria mort el meu germà.* Tot i això, confessa fermament: *Jo sé que Déu et concedirà tot el que li demanis.*

Marta segueix escoltant el Mestre que continua avançant en la Revelació: "*El teu germà ressuscitarà*". Marta ho situa en la perspectiva escatològica: *Ja sé que ressuscitarà en el moment de la resurrecció, en el darrer dia.*

Llavors Jesús fa un canvi radical situant la Resurrecció en l'àmbit de la relació personal amb Ell i anunciant el kerigma central de la fe cristiana: *Jo soc la Resurrecció i la Vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més.* Finalment completa l'afirmació amb la interpel·lació definitiva: *Ho creus això?*

Marta no diu que sí crec "*això*", però expressa molt millor l'essència de la fe cristiana, referida radicalment a la persona de Jesucrist, i subsidiàriament al seu Missatge: *Jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.*

Aquesta és la Bona Notícia que el cristià ha de portar al món: Jesucrist és qui ha d'omplir de goig i sentit la nostra vida sencera. Quan avui en dia pot semblar que la imatge dels *ossos secs* és aplicable a la transmissió de la fe a les noves generacions i també als adults que han crescut lluny de l'àmbit de la fe cristiana, ens cal revifar *la fe dinàmica, l'esperança constant i l'amor esforçat* (1Te

1,2) per la tasca evangelitzadora i catequètica de la nostra Església diocesana que precisament avui celebra al Seminari una Jornada memorable: la Trobada anual del Moviment Infantil Diocesà (MID) aplegant joiosament mossens, catequistes i pares, que acompanyen els xiquets i xiquetes de la Catequesi d'Iniciació Cristiana a les nostres Parròquies.

Feliç Diada del MID!

José-Luis Arín Roig
Administrador Diocesà

En el Tabor reconecrem al Hijo amado del Padre Dios

(PALABRAS DE VIDA – 5- marzo- 2023)

Tanto el evangelista Mateo como los otros sinópticos (Mc y Lc) sitúan el episodio de la Transfiguración de Jesús después del primer anuncio de su Pasión, muerte y resurrección. Testigos de esta experiencia singular son Pedro, Santiago y Juan, los tres más destacados opositores al camino de Cruz anunciado por Jesús.

La condición humana tiende a pensar erróneamente que, donde haya presencia viva de Dios, tiene que haber también camino feliz sin dificultades ni cruces.

De este error conceptual se derivan muchas crisis de fe.

La dificultad es evidente: ¿quién puede reconocer al Mesías de Dios y Salvador en un hombre *despreciado y evitado de los hombres, ante el cual se ocultaban los rostros* (Is 53,3), condenado al suplicio ignominioso de la cruz?

Muestra de ello son los mismos Apóstoles. Cuando Jesús anuncia por primera vez su Pasión, *Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparle: “Eso no puede pasarte”* (Mt 16,22). Semejantemente, después del tercer anuncio de la Pasión, la madre de Santiago y Juan pedirá *que estos dos hijos míos se sienten en tu reino, uno a tu derecha y el otro a tu izquierda* (Mt 20,21).

Teniendo presente todo esto *Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto* -lugar de máxima proximidad al cielo, morada de Dios- *y se transfiguró delante de ellos*. La tradición, ya desde san Cirilo de Jerusalén y san Jerónimo (s. IV-V), indica el Tabor como lugar de la Transfiguración.

La condición divina de Jesús permanecía como escondida por el Misterio de la Encarnación: en su vida ordinaria por los caminos de Galilea de ningún modo parecía que fuera el Hijo Unigénito de Dios.

La finalidad del don de la Transfiguración era alentar a unos discípulos reacios a confiar en el Crucificado desde una experiencia puntual que les hiciera ver claro que aquél a quien verán ultrajado es de verdad el Hijo amado del Padre Dios.

La Transfiguración anticipa el estado glorioso del Resucitado con la misma gloria con la que se *les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días* (Ac 1,3).

La experiencia *en un monte alto* evidentemente les fue gratificante, como lo es siempre toda auténtica experiencia de Dios. Por eso con razón Pedro dijo a Jesús: *“Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí!”*.

Dios no hace caso a la propuesta de quedar-se en el Tabor con las tres tiendas. El altruismo benevolente de la iniciativa de Pedro no deja de ser renuncia al camino de Salvación previsto por Dios que Jesús está dispuesto a seguir fielmente.

Porque el tono gratificante de la experiencia ocasional no puede hacer perder de vista su finalidad, bien marcada por la voz desde la nube luminosa con la que el Padre Dios proclama: *Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco*, repitiendo la proclamación en la teofanía del Bautismo (Mt 3,17), pero añadiendo ahora: *Escuchadlo*. Hacedle caso sobre todo cuando anuncia un camino de Cruz para llegar a la gloria, y no hagáis caso de voces que proponen alejarse del camino de la Cruz.

En nombre del Tabor no podemos rehuir el camino hacia Jerusalén que es la auténtica meta con la Pasión, Muerte, Resurrección y Ascensión, que dan paso a la efusión abundante del Espíritu

en

Pentecostés.

La gratificante experiencia del Tabor no puede convertirse en una situación permanente: hay que bajar a pie de suelo.

La experiencia transfiguradora del Tabor es absolutamente necesaria para seguir de verdad el camino de Jesús. Especialmente la Eucaristía dominical, pero también los Grupos de Oración y de Adoración Eucarística, o de Lectio Divina, las Reuniones de Equipo Apostólico, las actividades de caridad y acción social, y tantas realidades eclesiales en nuestras Parroquias tienen que convertirse en experiencias vivas de transfiguración.

En definitiva, rogamos como repetimos hoy en el Salmo Responsorial: *Que tu misericordia Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

José-Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Diálogo de Jesús con la mujer samaritana (PARAULES DE VIDA – 12- març- 2023)

Durante tres domingos consecutivos proclamamos con el evangelista Juan tres diálogos de Jesús con tres interlocutores diferentes que mostrarán aspectos diversos de un itinerario catequético de crecimiento. El de hoy se estructura sobre dos diálogos de Jesús con la mujer samaritana y con los discípulos.

Con la caída del Reino del Norte en el 722 a.C. a manos de Senaquerib de Asiria, llegan muchos extranjeros de otra cultura y religión; Samaría acontece un pueblo étnicamente mezclado y muy hostil con el Reino del Sur. Aceptan solo la primera parte de la Revelación bíblica -el Pentateuco samaritano-, con cisma fraterno que estalla fuerte cuando el 538 a.C. los judíos vuelven del exilio babilónico.

El relato empieza diciendo que *Jesús*, que estaba situado en Enón donde bautizaba (3,23), *era necesario que pasara a través de Samaría*: de hecho, los judíos, para ir de Judea a Galilea, evitaban territorio samaritano yendo por el valle del río Jordán. La necesidad era más bien teológica: Jesús, el Mesías, *era necesario que pasara a través de Samaría* por exigencias de su voluntad salvífica universal.

Jesús comienza el diálogo pidiéndole a la samaritana: *Dame de beber*; petición que provoca reacción de extrañeza por la hostilidad entre samaritanos y judíos. Pero Jesús busca mucho más que *agua*; no le importa no recibir agua si recibe de ella la escucha a su palabra y la apertura de su corazón.

Jesús y la samaritana superan el hecho histórico de que *los judíos no se tratan con los samaritanos*: los discípulos *se extrañaban de que estuviera hablando con una mujer*.

Entonces Jesús mujer un paso más adelante en su interpelación: *Anda, llama a tu marido y vuelve*. El diálogo entra así en la esfera personal. La mujer le contesta: *No tengo marido*. La respuesta de Jesús da la clave simbólica de la expresión: *Tienes razón, que no tienes marido: has tenido ya cinco, y el de ahora no es tu marido*. La simbología de los cinco maridos insinúa los dioses paganos introducidos en Samaría, al abandonar al auténtico *marido/señor*, el Dios de Jacob.

Por eso dice Jesús que los samaritanos *adoráis “a uno” que no conocéis*, por haber desconectado del Dios de Jacob que sigue hablando.

Sabiéndose interpelada, la samaritana busca la evasión planteando, *¿dónde tenemos que adorar a Dios?* Jesús no se deja liar y afirma solemnemente que *los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad*.

La clave definitiva de toda la Revelación es el hecho de que *la salvación viene de los judíos*. La realidad histórica de la obra salvadora de Dios está teniendo ahora su momento culminante con Jesús de Nazaret.

Alguien de quién a lo largo del diálogo catequético se va mostrando progresivamente su auténtica identidad a través de las varias opiniones e interrogantes que Él mismo desvela a quienes se le

acercan: *un judío, uno más grande que Jacob, uno capaz de hacer signos maravillosos, un profeta, el Mesías escatológico, el Enviado del Padre, el Salvador del mundo.* La samaritana, gradualmente llevada por su apertura dialogante con Jesús, se fue al pueblo y dijo a la gente: *Venid a ver un hombre que me ha dicho todo lo que he hecho; ¿será este el Mesías?* Este interrogante de apertura al Misterio de Jesús consigue que *muchos samaritanos creyeran en él.*

El dinamismo del testimonio seguirá mostrando su fuerza.

Ante los discípulos que le ruegan: *“Maestro, come”*, Jesús aclara que *mi alimento es hacer la voluntad del que me envió.*

Fiel a su misión, Jesús *se quedó allí dos días* hasta el punto de que *todavía creyeran muchos más por su predicación y decían a la mujer: Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.*

Esta es la etapa definitiva de todo auténtico crecimiento en la fe: la escucha de los hermanos que testimonian su fe nos tiene que llevar a la personal escucha orante del mismo Jesús.

José-Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Necesitamos buenos sacerdotes (PARAULES DE VIDA – 19- març- 2023)

Los Grupos Sinodales de nuestras Parroquias y el mismo Documento Diocesano de Síntesis hacían patente la crítica a muchas actitudes clericales nada favorecedoras de vitalidad eclesial. También el Documento de Trabajo para la Etapa Continental recoge y destaca estas carencias. Esta crítica la tenemos que asumir de manera parecida al Acto Penitencial en la Misa: antes de Celebrar la Eucaristía, debemos reconocer nuestros pecados.

Solo reconociéndonos pecadores, ante Dios y los hermanos, estaremos en condiciones de escuchar a Dios que nos habla, de ofrecerle el do de un corazón abierto a los hermanos, y de recibirlo como el Alimento divino para nuestra vida cristiana.

A continuación, ya podamos humildemente proclamar que la Iglesia de Cristo no se puede construir sin el Ministerio presbiteral de quienes, llamados por el Señor, *llevan este tesoro en vasijas de barro* (2Cor 4,7).

Sabedores de que, tan grave error es creer que la persona del presbítero es el tesoro como olvidar que en sus manos Dios deposita tesoros de gracia a favor de todos los fieles.

Necesitamos sacerdotes que sean ministros de comunión eclesial y motor de sinodalidad en sus Comunidades favoreciendo la participación activa de los religiosos/sas y laicos/as, cada cual con los carismas recibidos en el Bautismo.

Necesitamos sacerdotes que, muy arraigados en la sana y santa Tradición viva de la Iglesia vivan abiertos al nuevo aliento del Espíritu.

Necesitamos sacerdotes que, desde su humildad personal, sepan atraer jóvenes a la opción por el Sacerdocio Ministerial: *Levántate y anda.*

Necesitamos sacerdotes con el carisma de la fortaleza que, en medio de un ambiente cada día más descaradamente hostil, transmitan con paz el testimonio feliz de que merece la pena dedicar la vida a la causa de Cristo.

Para que la Iglesia diocesana de Tortosa reciba de Dios con generosidad el regalo inmenso (y urgentemente necesario) de vocaciones sacerdotales, tenemos que activar una verdadera campaña diocesana de plegaria: oración por la santidad de los ya constituidos en Ministros de Cristo y sobre todo por la apertura de corazón en jóvenes y adultos que puedan ser llamados por el Señor.

Esta campaña de plegaria vocacional tiene que ir animada por el ejemplo de los curas veteranos testimoniando que vale la pena gastar la vida por Dios y por los hermanos, así como también por la incorporación de los nuevos presbíteros a la diocesaneidad del Pueblo de Dios que peregrina en la Porción de la Iglesia local.

Sin que falte una agradecida oración por los sacerdotes ejemplares que sin duda han marcado positivamente la vida de tantos hombres y mujeres.

Hoy en día la sociedad no siente necesidad del Ministerio sacerdotal. Le pasa como al ciego de nacimiento del evangelio de hoy que ciertamente no pide ser curado de la ceguera porque no puede desear pedir aquello que desconoce por completo: la visión.

Así como Jesús da al ciego de nacimiento aquello que ni pedía ni sentía necesidad, también la Iglesia tiene que seguir ofreciendo en el mundo el testimonio alentador de unos hombres que dediquen por completo su vida al servicio de Dios y de los hermanos. Más allá de medir si la sociedad que nos rodea valora o no esta opción de vida.

Todos los limpiados en *la piscina de Siloé (que significa Enviado)*, es decir, todos los bautizados e incorporados a Cristo, somos llamados a *vivir como hijos de la Luz* teniendo en cuenta que *toda bondad, justicia y verdad son fruto de la luz*.

Por el futuro de nuestra Iglesia diocesana confiamos plenamente en Dios que *mira el corazón*, a diferencia del hombre que solo *mira a los ojos*.

Que san José nos ayude.

José-Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Yo creo que Tú eres el Cristo, el Hijo de Dios (PALABRAS DE VIDA – 26- marzo- 2023)

La visión profética de los *huesos secos* expresa claramente la situación de los exiliados que ven próximo su exterminio (Ez 33,10s). La interpelación que el Señor hace a Ezequiel (*¿Podrán revivir estos huesos? 37,3*), solo puede tener una respuesta en clave humana: ¡No!

La única fuente de esperanza es el amor fiel del Señor a su Pueblo. *Esto dice el Señor Dios a estos huesos: Yo mismo infundiré espíritu sobre vosotros y viviréis.*

El resultado de la acción amorosa de Dios será múltiple: *Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os sacaré de ellos, pueblo mío, y os llevaré a la tierra de Israel. Y cuando abra vuestros sepulcros y os saque de ellos, pueblo mío, comprenderéis que soy el Señor. Pondré mi espíritu en vosotros y viviréis.* Porque en el plan de Dios el castigo del exilio a Babilonia (592-538 a.C.) no era definitivo sino purificador.

Situación parecida es la de Lázaro, aquel a quien *Jesús ama*, que *estaba enfermo* y, cuando Jesús llegó, *llevaba ya cuatro días en el sepulcro*.

De Lázaro solo sabemos que sus hermanas envían a decirle a Jesús: *“Señor, el que tú amas está enfermo”*. Y también que Jesús, enterado de la noticia, *se quedó todavía dos días donde estaba*, no por desinterés hacia su amigo enfermo (*Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: “¿Cómo lo quería!”*) sino porque la enfermedad *servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella*.

Pero la atención del relato recae en el diálogo de Jesús con Marta a quien *Jesús le dijo: “Tu hermano resucitará”*. El texto emplea el mismo verbo para la Resurrección de Jesús que para el caso de Lázaro, el hijo de la viuda de Naím o la hija de Jairo, que son devueltos a la vida de antes. Hace falta, pues, un lenguaje diferente para realidades tan diversas: ser devueltos por un tiempo a la misma vida terrena de antes y resucitar a una vida totalmente nueva.

Jesús retrasa su ida, diciendo que la enfermedad de Lázaro será ocasión *para que creáis*.

Ante la muerte ya consumada de su hermano, le *dijo Marta a Jesús: “Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano”*. Aun así, confiesa firmemente: *Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá*.

Marta sigue escuchando al Maestro que continúa avanzando en la Revelación: *“Tu hermano resucitará”*. Marta lo sitúa en la perspectiva escatológica: *“Sé que resucitará en la resurrección en el último día”*. Entonces Jesús hace un cambio radical situando la Resurrección en el ámbito de la relación personal con Él y anunciando el kerigma central de la fe cristiana: *“Yo soy la resurrección*

y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. Finalmente, completa la afirmación con la interpelación definitiva: ¿Crees esto? Marta no dice que sí creo “esto”, pero expresa mucho mejor la esencia de la fe cristiana, referida radicalmente a la persona de Jesucristo, y subsidiariamente a su Mensaje: “*Sí, Señor, yo creo que tú eres el Cristo, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo*”.

Esta es la Buena Noticia que el cristiano tiene que llevar al mundo: Jesucristo es quien tiene que llenar de gozo y sentido nuestra vida entera. Cuando hoy en día puede parecer que la imagen de los *huesos secos* es aplicable a la transmisión de la fe a las nuevas generaciones y también a los adultos que han crecido lejos del ámbito de la fe cristiana, se hace necesario reavivar *la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza* (1Te 1,2) por la tarea evangelizadora y catequética de nuestra Iglesia diocesana que precisamente hoy celebra en el Seminario una Jornada memorable: el Encuentro anual del Movimiento Infantil Diocesano (MID) reuniendo jubilosamente a sacerdotes, catequistas y padres, que acompañan a los niños y niñas de la Catequesis de Iniciación Cristiana en nuestras Parroquias.

¡Feliz Fiesta del MID!

José-Luis Arín Roig
Administrador Diocesano

Recés de Quaresma per a laics

El dissabte, 11 de març, es celebrà com tots els anys, a la Casa d'Espiritualitat S. Enric d'Ossó, un Recés de Quaresma al qual van assistir-hi aproximadament unes cent persones de diferents llocs de la diòcesi, presidides pel Sr. Administrador Diocesà, Il·lm. José Luís Arín Roig. El ponent del recés fou el Rvd. Darío Mollá Llátzer, SJ.

El tema: **L'agraïment, actitud bàsica de la vida cristiana.**

Tot seguit ens presentà la primera part del tema: *Dimensions de l'agraïment.*

1) Fer-nos conscients. 2) Valorar. 3) Tenir cura. 4) Compartir.

Després d'un petit descans mentre vam fer un "picolabis", i fer-nos la foto de família, vam passar a la segona part de la xerrada: *Dificultats i temptacions contra l'agraïment.*

1) La temptació de la superficialitat. 2) La temptació de pensar més amb el que no tenim que amb el que tenim. 3) La temptació de la passivitat. 4) La temptació de l'apropiar-se.

Havent dinat, vam passar a l'últim apartat del recés. Vam començar amb el cant: "Nada te turbe, nada te espante" i tot seguit s'obrí un diàleg. Es van fer les següents intervencions a les quals anava responent el ponent: a) Com cuidar el do de la fe? b) Què podem fer per a que la pregària sigui prioritària? c) Com podem demostrar als altres el nostre agraïment? d) L'alegria és conseqüència de la humilitat i de l'agraïment? e) Quins passos hauríem de fer per a ser més conscients dels dons que Déu ens ha donat?

A continuació vam cantar "El seu camí va ser camí de tots, vam fer la lectura de la Paraula de Déu i el cant final vam dedicar-lo a la Mare de Déu. *Maria Joana Querol Beltrán*

Exercicis espirituals del clergat a les Teresianes

Del dia 13 al 17 de Març, deu mossens de la nostra diòcesi, hem estat d'exercicis espirituals a la casa de les Teresianes a Jesús. Aquest any ens ha predicat i acompanyat el P. Dario Mollá Llácer, SJ.

Han sigut dies de pregària, silenci, caminar i descans. Dies per a poder pujar al Tabor i estar més a prop de Jesús. De veure com vivim les nostres vides com a Fills de Déu i com estem vivint el seguiment de Jesús en les nostres vides, en el moment concret que ens trobem ara. Per a nosaltres ha sigut una experiència molt bona i que segur que el curs que ve tornarem a fer. Com deia el nostre Predicador d'aquest any no podem donar res que no hem rebut del mateix Jesús. Només ens queda donar gràcies a Déu per aquesta experiència. *Mn Gerard Revertè Escrihuela*

Recull de notícies publicades al setmanari "Vida diocesana"

2na Jornada de Catequistes

Inma, Angels i Juan Antonio són els tres membres de l'acció Catòlica que van acompanyar durant tot el dissabte 28 de gener la segona jornada de catequistes que va tenir lloc al seminari de Tortosa. Més de 60 catequistes d'arreu del Bisbat van assistir a una explicació general del què és i quin treball fa l'Acció Catòlica. Van presentar tot un itinerari de vida per viure la fe, cadascú des de la realitat eclesial on està.

En la segona part del matí, les catequistes es van dividir per grups i les mateixes ponents van ensenyar a posar en pràctica el material editat des de l'Acció Catòlica.

Després de dinar, una vintena de persones van escoltar la presentació de la importància del primer anunci. Una necessitat cada vegada més urgent davant d'una nova època d'evangelització que es presenta a l'Església. Baix la intercessió de Sant Enric d'Ossó, patró dels catequistes, la jornada va deixar un molt bon sabor als participants. *Delegació de Catequesi*

Inauguración de la Casa de Cultura y Solidaridad *Guillem Roviro* en Tortosa

El pasado día 28 de enero de 2023 el Movimiento Cultural Cristiano inauguró la Casa de Cultura y Solidaridad *Guillem Roviro*. Inició el acto con unas palabras de bienvenida y dio la bendición el Administrador Diocesano D. Jose Luís Arín, que recordó a los presentes que, cuando miramos hacia Dios, descubrimos que Él es el fondo de nuestra realidad cristiana.

Este acto de inauguración se enmarca dentro del Aula Malagón Roviro del MCC, y la Casa de Cultura y Solidaridad *Guillem Roviro* se pone a disposición de la Diócesis de Tortosa como un lugar al servicio de la promoción de los últimos de la tierra, a través las plataformas permanentes, como la Campaña por la Justicia en las relaciones norte-sur contra las causas del hambre, el paro, la esclavitud infantil y la defensa de toda vida humana desde la concepción hasta la muerte natural.

M^a del Mar Araus, historiadora y militante del Movimiento Cultural Cristiano presentó la ponencia "Las casas de Cultura y Solidaridad a lo largo de la historia de los pobres".

En la segunda charla, Carlos Llarandi, profesor de química, militante del MCC y de la asociación PBC (profesionales por el Bien Común), y experto en DSI, profundizó acerca de la Nota Doctrinal sobre la Objeción de Conciencia aprobada por la CEE.

Ofrecemos a la Diócesis de Tortosa el Grupo de Lectura colectiva basada en la Nota Doctrinal sobre la Objeción de conciencia, así como el Taller de lectura social para niños y jóvenes. *Elena Mª Garcia*

Setmana de la Bíblia a l'Hospitalet de l'Infant

El passat 29 de gener, les parròquies de Sant Pere de l'Hospitalet de l'Infant i de Sant Andreu de Vandellòs completaven la Setmana de la Bíblia, que va començar el dia 22 de gener, III Diumenge del Temps Ordinari, dedicat a la Paraula de Déu. Les activitats organitzades van ser molt senzilles, però significatives.

Per començar, a les dues parròquies es van col·locar dos "arbres" on la gent hi podia anar penjant versets de la Bíblia (com podeu veure a les imatges). També es van repartir uns díptics amb preguntes de la Bíblia, titulats "El repte de la Bíblia" on hi havia diferents preguntes sobre la Bíblia; es van repartir el diumenge 22 i les solucions es van donar el diumenge 29. El dimarts, 24 de gener, per la tarda, Mn. Jordi va impartir una xerrada sobre com pregar amb la Bíblia. I finalment, durant aquests dies, es va proposar a la gent que s'apuntessin a un grup de WhatsApp, on s'anaven enviant algunes indicacions i també, cada dia, unes fitxes en PDF sobre diferents llibres de la Bíblia. La receptivitat i la participació de la gent va ser força bona. *Mn. Jordi Salvadó*

II Curs de parelles a l'Hospitalet de l'Infant

Sota el paraigües del Cursos Alpha, s'ubica també aquesta iniciativa dels Curs de Parelles, dedicat especialment a enfortir les relacions matrimonials i entre les parelles (<https://spain.alpha.org/matrimonios>).

Són set sessions on s'escolten unes xerrades sobre la connexió, la comunicació, els conflictes, el perdó, l'impacte de la família, la vida sexual i les expressions de l'amor. Després, es fan exercicis en parella, amb l'ajuda d'un diari-manual. Així com el primer curs a l'Hospitalet es va fer totalment online, aquesta vegada es faran la primera i última sessió presencial, i la resta online. Les fotografies corresponen al sopar que va tenir lloc el divendres dia 3 de febrer, a un restaurant d'Hospitalet, on hi

van participar onze parelles, animades per dues parelles que ja havien fet el curs i que ara feien d'amfitrions.

La sessió va ser intensa, però molt interessant. Si voleu més informació, us podeu posar en contacte amb el mossèn de l'Hospitalet de l'Infant. Resem pels fruits d'aquest nou curs. *Parròquia de Sant Pere (L'Hospitalet de l'Infant)*

Inauguració i Benedicció de la cúpula de l'Església Sant Pere apòstol de Cinctorres.

Contents i agraïts.

Ahir a les 12.00 hores va tenir lloc l'acte d'inauguració i benedicció de la cúpula de l'Església de Sant Pere Apòstol, recentment restaurada. Mn. Matteo Bordignon, rector de la parròquia, va donar la benvinguda als representants de la Generalitat Valenciana, Diputació provincial, Ajuntament i del Bisbat així com a les persones que van assistir a l'esdeveniment.

Des del Consell Parroquial es va fer referència al conjunt d'actuacions dutes a terme durant els darrers quatre anys que han significat un important impuls en el manteniment del patrimoni cultural de Cinctorres fruit de la col·laboració i corresponsabilitat tant de les institucions com de persones anònimes que han contribuït al finançament de les obres.

L'arquitecta Carmen Carbó, a través de les imatges, va comentar la complexitat de la restauració i la seva urgència.

També els representants de les institucions s'han referit a la necessitat de continuar treballant en el manteniment del patrimoni de les comarques amb baixos índexs de població com a al·licient per promoure l'activitat social i comercial.

Finalment, ja des de l'exterior de l'església, l'administrador diocesà Mossen José Luis Arín, acompanyat pels representants de les institucions i la resta de persones que han assistit a l'acte, ha beneït la cúpula recent restaurada. *Jose Luis Guardiola*

Sant Blai, Patró de la Parròquia i del Centre-Nucli Històric de Tortosa

La parròquia de Sant Blai celebrà la festa del seu patró qui també és patró de "l'Associació de Veïns Centre-Nucli Històric" de la ciutat de Tortosa i per aquest motiu tots els anys se celebra conjuntament aquesta festa.

Mn. Membrado va presidir l'Eucaristia i van concelebrar Mn. Rafel Prades Antolí i Mn. José Ayllón Hidalgo, de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans. Van participar de la celebració l'Alcalde de la ciutat, sra. Meritxell Roig Pedrola, regidors, President de l'Associació de Veïns i membres de la mateixa, la pubilla i pubilleta del barri i gairebé dos-cents fidels.

Mn. Josep Maria Membrado, que celebrava també els 50 anys d'aniversari de la seua ordenació sacerdotal inicià l'homilia saludant i donant les gràcies a tots els presents. Destacà els trets més importants de la vida del Sant. El Senyor ens demana que fem el bé. Però tenim el perill que de vegades diem massa coses que no ens ajuden a fer-lo i hem de pensar que la caritat hem de practicar-la sempre i en tot lloc. Dono gràcies a la família que el Senyor m'ha donat i gràcies per les parròquies que he servit, ja que sempre m'he sentit molt ben acollit per la gent. També vull donar gràcies a Mn. Honorato que em va portar al Seminari i a Mn. Pepe Insa que vam entrar junts al Seminari, ell com a formador i jo com a seminarista. I dono gràcies al Senyor per aquesta Eucaristia i per la vostra participació.

Al final de l'eucaristia, un feligrès va llegir unes paraules d'agraïment i li lliurà en nom de la parròquia una placa gravada amb unes frases i la data de l'ordenació 17-XII-1972 i dels 50 anys 17-XII-2022. Tot seguit l'Alcalde l'obsequià amb un clauer amb la imatge de la Mare de Déu de la Cinta. La Colla Jove de Dolçainers de Tortosa van interpretar l'himne de la Cinta.

Finalment va tenir lloc la benedicció de les coquetes de Sant Blai i altres aliments. En acabar la celebració tots els participants foren obsequiats per l'Associació de Veïns amb les típiques coquetes. *Maria Joana Querol Beltrán*

Noces d'or sacerdotals

Dissabte 4 de febrer va ser una festa major per raó doble al nostre poble de La Fatarella , per una banda les festes majors dedicades a Sant Blai amb els seus majorals, i per altra banda els 50 anys de la primera missa de Mn. Ramon Font al nostre poble.

En una Eucaristia molt emotiva, Mn. Ramon va regalar un calze i patena provinents de la Capadòcia lloc originari de sant Blai i la parròquia li va regalar una placa commemorativa i un quadre d'ell amb la Mare de Déu de la Misericòrdia i el bisbe Javier. També a títol personal el bisbe Javier i Mn. David li oferiren una estola commemorativa i unes estampes. Una jornada plena d'emocions que sempre recordarem amb afecte. *Mn. David Arasa*

Visita Valldoreix per la restauració de la Traça de la Catedral i del Còdex

El dia 17 de gener, complint l'encàrrec del Capítol Catedralici, acordat en sessió ordinària, hem fet visita institucional al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, amb seu a Valldoreix, els dos canonges comissionats pel Capítol, M. I. Víctor Manuel Cardona, canonge organista i ecònom diocesà, i M. I. Josep Alanyà, canonge arxiver i director tècnic de l'Exposició Permanent *Sancta Maria Dertosa*, per fer el seguiment de la restauració de la traça de la catedral de Tortosa, signada d'Antoni Guarch, pergami del segle XIV, i del manuscrit 212 de la Biblioteca Capitular, *Directorium Inquisitorum*, de Nicolau Eimerich, O. P., còdex de principis del segle XV, adornat amb miniatures policromes i daurades, que patí en el seu dia els efectes d'un incendi i de l'aigua amb què fou apagat.

En la visita hem pogut saludar la nova directora del centre, Sra. Mireia Mestre, i el personal tècnic que treballa en la restauració de les dues peces, amb qui hem compartit jornada cultural. D'ambdues peces, molt importants i singulars, es fan, durant el procés de restauració, els corresponents estudis d'anàlisi, estat, problemes, tractaments materials, composició, consolidació, neteja i propostes de conservació, custòdia i exposició.

Ha estat una nova ocasió per estretir els lligams de col·laboració entre el Capítol Catedralici i el Centre de Restauració, entre el Bisbat de Tortosa i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, que compartim els treballs i les despeses al servei del patrimoni cultural de l'Església a Catalunya. *M. I. Víctor Manuel Cardona / M. I. Josep Alanyà*. Canonges comissionats

L'Arxiconfraria i la Cort d'Honor de la Mare de D van celebrar l'aniversari del seu Prior

Tots el mesos, el primer diumenge es celebra a la Capella de la Cinta la Dominica en honor a la Mare de Déu. El dia 5 de febrer va ser una celebració especial. Mn. Josep Ma Membrado, Prior de l'Arxiconfraria i de la Cort d'Honor complia el 50è aniversari de la seua Ordenació Sacerdotal. Mn. Membrado en l'homilia ens digué: El primer que vull fer és comentar l'Evangeli que acabem de proclamar: "*Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? ... Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar una ciutat posada dalt d'una muntanya...*" De vegades el nostre comportament no ajuda els nostres germans. "*Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel*". Després de comentar la Paraula de Déu, Mn. Membrado va fer una mica de repàs de la seua vida centrada sobretot en el seu sacerdoci. Agrair la formació que va rebre en el si de la família i l'ajuda de Mn. Honorato, de Mn. Pepe Insa com a formador i la rebuda per part de tots els formadors del Seminari. Va fer un petit recordatori de les parròquies que havia servit. Sempre he obeït al Bisbe i he anat on m'ha destinat. Un capellà ha de ser acollidor i estar sempre disponible quan se li demana ajuda. I per acabar vull manifestar el meu agraïment amb l'Arxiconfraria i la Cort d'Honor per donar-me la possibilitat de ser Prior de la Cinta. Per damunt de tot sóc capellà, però mai oblidaré tot el que m'heu ajudat. Pregueu per mi. Un fort aplaudiment trencà el silenci de la Capella de la Cinta que estava plena de gom a gom.

En acabar l'Eucaristia vam venerar la Relíquia i acabarem la celebració amb un dinar de germanor on van obsequiar al seu Prior amb una estilogràfica. *Maria Joana Querol Beltrán*

Assemblea Diocesana de Mans Unides

El passat dissabte 11 de febrer una cinquantena de voluntaris de Mans Unides de diferents parròquies de la nostra diòcesi, vam compartir l'Assemblea anual. Enguany la 64a Campanya té com a lema ***Frenar la desigualtat és a les teves mans***. Vam tenir el goig de comptar amb el testimoni de Mohamed Fuad Amrani, responsable de l'ONG ATIL, soci local de Mans Unides a Tetuan. Fuad compartí amb els voluntaris els projectes que es porten a terme amb els adolescents i joves de barris més vulnerables d'aquesta ciutat marroquina. Per tal de pal·liar el greu problema d'abandó escolar i garantir una formació i educació digna, se'ls proposen diferents activitats extraescolars- teatre, club de lectura, la gestió d'una emissora de ràdio escolar- que permeten millorar alhora l'autoestima dels joves, la satisfacció de les famílies i el compromís amb el barri.

Mans Unides, ens explicava Fuad, cregué en aquestes iniciatives abans que qualsevol altra ONG i agrai el compromís il·lusionat, constant i generós de tantes persones que any rere any no deixen de col·laborar en la consecució d'un món més just i fratern.

L'assemblea fou alhora una bona ocasió per tal que els equips comarcals i parroquials de diferents localitats de la diòcesi poguessin compartir les activitats que al llarg de l'any es desenvolupen a les seves poblacions per sensibilitzar, conscienciar i aportar els donatius que ajuden a fer realitat els projectes als països del Sud. El 2022 Mans Unides de la nostra diòcesi va recollir 164.598,91€. Des d'aquestes línies agraïm la generositat de tots els que ho feu possible. *Equip Diocesà de Mans Unides*

Mans Unides a Móra d'Ebre

L'equip de MANS UNIDES, Campanya contra la Fam, de la Parròquia de Móra d'Ebre es disposa a celebrar una nova campanya amb nous projectes.

Quina forma millor per això que la celebració de l'Eucaristia Dominical, proclamant la Paraula de Déu: *Veniu beneïts del meu Pare* (Mt 25, 34). *Mans Unides de Móra d'Ebre*

Preparant la peregrinació a Lourdes

A prop del dia 11 de febrer, a Lourdes hi ha unes jornades de preparació dels actes de les peregrinacions, enguany han sigut del 8 a l'11 Hem anat el President, la Vice-presidenta, cinc peregrins més i un servidor.

Son dies de formació sobre el tema pastoral, informacions varies: d'obres d'economia del santuari, i sobre tot confirmar tots els actes que farem com a peregrinació, que este any es farà del 22 al 26 de juny.

Son dies on també l'eucaristia diària, el rosari de torxes, el dia 10 i la Missa Internacional del dia 11 a la nit donen pas a estar en mes tranquil·litat davant la Gruta tenint present a tots els malats, pelegrins i gent dels diferents serveis. *Mn. Jordi Centelles Llop / Consiliari Diocesà Hospitalitat de Lourdes*

Tercera Jornada Interparroquial: El poder de l'Esperit Sant

Com ja vàrem explicar a la notícia anterior, les parròquies de la comarca del Baix Camp del Bisbat de Tortosa servides per Mn. Jordi Salvadó van celebrar una nova jornada sobre com "desbloquejar-les" per tal de passar del manteniment a la missió. La jornada va tenir lloc el matí del dissabte 11 de febrer a la sala polivalent del poble de Pratdip. La idea era parlar i debatre sobre el poder de l'Esperit Sant, no des del punt de vista teòric o teològic, sinó de l'experiència personal i real d'omplir-se de l'amor de Déu a través de l'Esperit Sant d'una manera tan transformadora que realment marqui la diferència. El fet és que els líders i els servidors necessiten experimentar aquest poder, ja que hom pot tenir les millors qualitats com a líders o fer servir les millors eines per a l'evangelització, però si no busquen estar plens del poder de l'Esperit Sant, la renovació no tindrà lloc.

La jornada, com sempre, va començar amb la pregària. Després va tenir lloc una breu xerrada sobre el poder de l'Esperit Sant a càrrec de Mn. Jordi Salvadó, per passar tot seguit a debatre algunes qüestions en grup. En acabar, i després d'una pausa per fer el cafè, es va oferir als assistents la possibilitat de pregar per ells, tot demanant que fossin plens de l'Esperit Sant. En acabar la jornada, es va convidar als assistents, vint-i-set en total, a participar en l'última jornada conclusiva, que tindrà lloc el proper mes de març a l'Hospitalet de l'Infant. *Mn. Jordi Salvadó*

L'ancianitat: Riquesa de fruits i benediccions

El propassat dimecres, 15 de febrer, a les 17'30 hores, el Consiliari de Vida Creixent de la nostra diòcesi, Mn. Joan Bajo Llauredó ens va parlar sobre el tema: "L'ancianitat, riquesa de fruits i benediccions. Orientacions per a la pastoral de la gent gran", document de la Conferència Episcopal Espanyola, a la sala de reunions dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Tortosa.

La gent gran necessita sentir-se acompanyada i aquest Document recull exemples i experiències que estan realitzant-se per acompanyar el col·lectiu que està vivint la darrera etapa de la seua vida. El Document aposta per una pastoral d'acompanyament a la persona gran i a les famílies, a partir d'un voluntariat ben format.

També presenta uns reptes, com la soledat no desitjada i la necessitat de fomentar el diàleg intergeneracional; així com el valor de la vellesa, ja que són testimonis actius en el si de les seues famílies. En aquesta etapa de la vida es necessària una pastoral adequada, evangelitzadora i d'escalf humà. El model a seguir és el del "Bon Samarità".

Finalment hi trobem al Document unes propostes concretes: 1) Promoure la pastoral de les persones grans en les diòcesis i en les parròquies. 2) Fomentar la presència de la persona gran en la seua llar. 3) Organitzar cada any un Congrés Intergeneracional. 4) Celebració d'algunes jornades durant l'any: 15 de juny: "Dia mundial contra el maltractament a les persones grans". 26 de juliol: "Jornada mundial dels avis en un àmbit eclesial". 1 d'octubre: "Dia internacional de les persones grans". 5) Suscitar trobades diocesanes. 6) Reclamar els drets de les persones grans. 7) Impulsar la formació del voluntariat. 8) Encoratjar l'atenció i el recolzament necessari per donar resposta als seus problemes.

Que el bon exemple d'aquestes vides esmerçades per les seues famílies, amb la mirada posada en Déu, ens ajude a acceptar les limitacions pròpies de la vellesa. *Maria Joana Querol Beltrán*

El papa Francisco nombra al cardenal Omella miembro del Consejo de Cardenales

El papa Francisco ha renovado el Consejo de Cardenales y ha incluido entre sus miembros al presidente de la Conferencia Episcopal Española y arzobispo de Barcelona, [cardenal Juan José Omella](#). Así lo ha hecho público hoy, martes 7 de marzo, la Santa Sede.

El cardenal Omella ha recibido este nombramiento con agradecimiento y responsabilidad.

Junto a él, otro español formará parte del conocido C-9, el salmantino Fernando Vérgez, presidente de la Gobernación del Estado de la Ciudad del Vaticano.

A partir de ahora, además de los españoles, formarán este Consejo el secretario de Estado, Pietro Parolin; Fridolin Ambongo Besungu, cardenal arzobispo de Kinshasa; Oswald Gracias, cardenal de la India y arzobispo de Bombay; Sean Patrick O'Malley, cardenal arzobispo de Boston; Gérald Cyprien Lacroix, cardenal arzobispo de Quebec; Jean-Claude Hollerich, cardenal arzobispo de Luxemburgo y Sergio Da Rocha, cardenal arzobispo de Salvador de Bahía, en Brasil. El secretario será Marco Mellino, obispo de Cressima.

La primera reunión del nuevo Consejo de Cardenales, ha informado también el Vaticano, será el próximo 24 de abril a las 9.00 horas en Casa Santa Marta.

El Consejo de Cardenales, un órgano de consulta para el Santo Padre

El Consejo de Cardenales es una de las sugerencias de las Congregaciones Generales de Cardenales precedentes al Cónclave, que señala la «conveniencia de instituir un restringido grupo de Miembros del Episcopado procedentes de las distintas partes del mundo, al que el Santo Padre pudiera consultar, singularmente o en forma colectiva, sobre cuestiones particulares».

El papa Francisco recoge esta iniciativa como «notable ayuda» para el desempeño de su ministerio pastoral y el 13 de abril de 2013 anuncia la constitución de este Consejo «con la tarea de ayudarme en el gobierno de la Iglesia universal y de estudiar un proyecto de revisión de la Constitución Apostólica *Pastor bonus* sobre la Curia Romana».

Dicho Consejo, señala también, será «una expresión ulterior de la comunión episcopal y del auxilio al *munus petrinum* que el Episcopado distribuido por el mundo puede ofrecer».

974 seminaristas mayores cursan estudios en los seminarios diocesanos

La Iglesia celebra el 19 de marzo, solemnidad de San José, el Día del Seminario, este año con el lema «Levántate y ponte en camino».

Con este motivo, la [Subcomisión Episcopal para los Seminarios](#) hace públicos los datos del número de seminaristas que cursan estudios en los seminarios mayores diocesanos en el curso 2022-2023: son un total de 974 seminaristas; las ordenaciones sacerdotales han sido 97; y el número de nuevos ingresos, 172.

[Estadísticas de seminarios](#)

Un año más, 172 jóvenes de las diócesis españolas han respondido con generosidad a la llamada al sacerdocio ingresando en los seminarios. Esto hace que sean 974 los candidatos que se encuentran en las distintas etapas de la formación inicial. Además, 97 han recibido la ordenación sacerdotal.

Como reflejan las cifras, el número de seminaristas ha descendido en relación al ejercicio anterior, en el presente hay 54 seminaristas menos. La bajada se explica entre otras cosas, por la nueva metodología en la recogida de los datos, que por primera vez ha sido nominal, y ha estado a cargo de la [Oficina de Transparencia](#) de la Conferencia Episcopal.

También hay que tener presentes la secularización y la falta de compromiso por parte de no pocos jóvenes, que también se reflejan en otros datos estadísticos, como en el número decreciente de matrimonios -tanto civiles como eclesiásticos. Aun así, hay que estar agradecidos de que un número significativo de jóvenes vivan comprometidos en la búsqueda de la voluntad de Dios, que nos invita a abrazar una vocación preciosa en su Iglesia. Vocación que siempre tendrá como horizonte el servicio.

Precisamente, para ayudar en el acompañamiento de tantos jóvenes en búsqueda ha nacido el Servicio de Pastoral Vocacional de la Conferencia Episcopal Española, que recoge la colaboración de cuatro Comisiones episcopales (Clero y seminarios; Laicos, familia y vida; Vida consagrada y Misiones) y que es un signo del decidido impulso de la Conferencia Episcopal por seguir anunciando la dimensión vocacional como la que estructura toda la vida en el seguimiento de Cristo.

25 de marzo, Jornada por la Vida con el lema «Contigo por la vida, siempre»

«*Contigo por la vida, siempre*» es el lema con el que se celebra este año la Jornada por la Vida. Será el sábado 25 de marzo, solemnidad de la Anunciación del Señor. «Este día la Iglesia celebra el misterio de la encarnación, cuando el Verbo de Dios asumió, por amor, nuestra naturaleza humana para llevarla a su plenitud». Así lo recuerdan los obispos de la [Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida](#) en su Mensaje para esta Jornada.

Además del Mensaje, esta Subcomisión ha editado unos materiales para la difusión y celebración de esta Jornada.

[Mensaje de los obispos](#)

[Carteles en castellano, catalán, euskera y gallego](#)

[Otros materiales de la Jornada por la Vida](#)

¿Cuál es el mensaje de los obispos?

Los obispos de la Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida “invitan a acompañar la vida humana, la vida de cada persona, en todas las fases de su existencia, desde su concepción hasta su muerte natural, aumentando los cuidados cuando la vida es más vulnerable”. Y enumeran las vidas “que deben ser acompañadas”.

En primer lugar, señalan “al inicio de la vida”. Los obispos afirman que “plantear que eliminar una vida humana pueda ser solución para algún problema es una grave equivocación, como ocurre en el caso de un embrión o un feto en el seno de su madre”. Por eso, “las leyes que promueven y amplían el supuesto «derecho al aborto» son absolutamente injustas porque “legalizan la muerte de personas inocentes e indefensas”.

Los prelados reclaman “una serena reflexión” que “vaya a las raíces del problema y busque alternativas reales para que las madres que afrontan, muchas veces en soledad, un embarazo no deseado no tengan que recurrir al aborto”.

También piden acompañamiento para los refugiados e inmigrantes “que llegan a nuestras fronteras, la mayoría de las veces en condiciones tan trágicas”. Recuerdan las palabras del papa Francisco en *Fratelli tutti*: “Nunca se dirá que no son humanos, pero, en la práctica, con las decisiones y el modo de tratarlos, se expresa que se los considera menos valiosos, menos importantes, menos humanos. Es inaceptable que los cristianos compartan esta mentalidad y estas actitudes, haciendo prevalecer, a veces, ciertas preferencias políticas por encima de hondas convicciones de la propia fe: la inalienable dignidad de cada persona humana más allá de su origen, color o religión, y la ley suprema del amor fraterno”.

En la enfermedad mental pues ante el “alarmante” aumento de suicidios, especialmente entre los más jóvenes, es “un tema que merece ser considerado con hondura”. Los obispos ofrecen la colaboración de la Iglesia para afrontar el tema y manifiestan su deseo de “estar cerca de los familiares y amigos de las personas que se han suicidado, acogiendo y acompañando con respeto su dolor”.

En la ancianidad porque “en una sociedad del descarte y la desvinculación, los mayores siempre tienen mucho que perder” y es necesario “un planteamiento en el que las personas mayores sean protagonistas” y “crear cauces para escuchar su voz y para darles espacio en la vida de la Iglesia y de la sociedad”.

Y al final de la vida, cuando la vida humana “en muchas ocasiones vuelve a ser frágil” y “la gran tentación consiste en buscar falsas vías, que pretenden eliminar el sufrimiento, cuando lo que están haciendo es acabar con la vida de la persona”. Por eso, una vez más, “manifestamos nuestro rechazo a la ley que regula la eutanasia y pedimos la aprobación de una ley integral de cuidados paliativos, dotada de los recursos necesarios, para acompañar de manera verdaderamente humana a las personas en la fase final de su vida”.

Los obispos continúan su mensaje aportando algunas propuestas de acción porque “el análisis realista de la situación” en lugar de “llevarnos al pesimismo” debe “comprometernos en la transformación de este mundo al cual Dios ama tanto”.

En primer lugar, “conscientes de la magnitud del desafío, debemos promover la oración por la defensa de la vida humana”. En segundo lugar, proponen el testimonio personal. Cada fiel cristiano está llamado a dar “testimonio del amor verdadero con palabras y con obras”. En tercer lugar, exhortan a los laicos a comprometerse y acompañar a las personas que deben ser, especialmente, acompañadas.

Los prelados terminan su mensaje pidiendo a “María Santísima, Madre de la Vida, que infunda en nosotros un amor concreto y creativo para instaurar la cultura de la vida, acompañando y acogiendo a cada persona”.

Ordenació episcopal de Mons. David Abadías

Mar 26, 2023

Dissabte 25 de març, Mons. David Abadías i Aurín va ser ordenat bisbe auxiliar de Barcelona en una cerimònia celebrada a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona. L'ordenació episcopal fou concelebrada per quinze bisbes, entre d'altres, per Mons. José Ángel Saiz Meneses, arquebisbe de Sevilla; per Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa, per l'arquebisbe emèrit de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach i per l'arquebisbe de Tarragona Mons. Joan Planellas.

En la seva primera allocució com a bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. David Abadías es va dirigir a l'Església que peregrina a Barcelona: «Soc el que soc gràcies a la força de Déu i a tots els qui sou aquí», i es mostrà agraït amb totes les persones que han pogut assistir o que han marcat la seva vida, adreçant-s'hi: «vosaltres sou el regal de Déu».

Per la seva banda, el cardenal Joan Josep Omella, en la seva homilia, va exhortar el nou prelat a «servir Déu i servir els germans, tots, especialment els més necessitats, i fer-ho amb amor i alegria. No es tracta d'aconseguir càrrecs o responsabilitats, aspiració mundana, sinó de seguir l'exemple de Jesucrist, el Fill de Déu».

La cerimònia, va comptar amb la presència del director general d'Afers Religiosos, Carles Armengol, així com d'altres autoritats civils. També hi van participar els familiars del nou bisbe, molts membres de les Parròquies on ha servit i la Facultat Antoni Gaudí on era vicedegà, i nombrosos fidels

Biografia del nou bisbe

David Abadías Aurín va néixer a Barcelona, el 31 de juliol de 1973. Llicenciat en Teologia, especialitat Sagrada Escripura, per la FTC, i en Història de l'Església per la Facultat d'Història Eclesiàstica de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. És doctor en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

El bisbe auxiliar de Barcelona va rebre l'ordenació sacerdotal el 13 de desembre del 1998. El ministeri sacerdotal l'ha desenvolupat als bisbats de Barcelona i sobretot al de Terrassa. Actualment, era arxiprest de Mollet del Vallès (Terrassa) i rector de la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès.

Ha estat degà de la Facultat Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes (FHEAG) des de l'any 2016 fins al 2022. Ha estat professor d'Història de l'Església medieval (FTC i FHEAG) de Metodologia i fonts Històriques (FHEAG) i de Cultura i Cristianisme a l'edat moderna i contemporània (FHEAG). Ha estat el cap del Departament d'Història de l'Església de la FTC (fins al 2014), i el cap de Publicacions de la FTC i de la FHEAG, a més de coordinador acadèmic de la FHEAG (fins al 2016).

Ha publicat *Breu història de l'Església a l'Edat Mitjana (Instrumenta 1)*, Barcelona: Facultat d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes Antoni Gaudí – Facultat de Teologia de Catalunya, 2015. I *Els teòlegs espanyols al regne de Maria I Tudor d'Anglaterra. La influència de quatre teòlegs espanyols durant el regne de Maria I Tudor d'Anglaterra (1553-1558)*, Barcelona, 2015.

Seu Vacant / Administrador diocesà

<i>Paraules de vida</i>	78
- Al Tabor reconeixem el Fill estimat del Pare Déu	78
- Diàleg de Jesús amb la dona samaritana	79
- Necessitem bons sacerdots	80
- Jo crec que Tu ets el Messies, el Fill de Déu.....	81
- En el Tabor reconecem al Hijo amado del Padre Dios	82
- Diálogo de Jesús con la mujer samaritana.....	83
- Necesitamos buenos sacerdotes.....	84
- Yo creo que Tú eres el Cristo, el Hijo de Dios.....	85

Crònica diocesana

Recés de Quaresma per a laics	87
Exercicis espirituals del clergat a les Teresianes	87
Recull de notícies publicades al setmanari “Vida diocesana” Març 2023	87

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

El Papa Francisco nombra al cardenal Omella miembro del Consejo de Cardenales.....	93
974 seminaristas mayores cursan estudiós en los seminarios diocesanos.....	93
25 de marzo, Jornada por la Vida con el lema «Contigo por la vida, siempre»	94

TARRACONENSE

Ordenació episcopal de Mons. David Abadías, <i>Març 26, 2023</i>	96
--	----